

[Lange.]

sælge saa meget, som de hidtil har solgt, og for hvert enkelt Brød ikke faar Lov til at tjene mere, end de hidtil har tjent, maa det betyde en Nedgang i deres Indtægt, samtidig med at deres Forretning som Følge af Stigningen i Brødpriserne kræver en større Driftskapital, som de i Almindelighed ikke selv har, og som de derfor maa søge at laane, hvilket de ikke kan gøre gratis. Jeg tror derfor ikke, at man ved den bebudede nærmere Undersøgelse af de Avancer, der kan indvindes paa denne Omsætning, vil opnaa ret meget. Jeg er heller ikke sikker paa, at det i alle Tilfælde vilde være retfærdigt, om man forsøgte at opnaa en saadan Nedgang i Avancen.

En af Lovforslagets Bestemmelser angaar jo Efterbeskatningen. Jeg har ved mange tidligere Lejligheder talt imod Efterbeskatning. Jeg tror ogsaa, man gør Uret mod de næringsdrivende ved disse forskellige Forslag om Efterbeskatning. Jeg kan godt forstaa, at den Betragtning gør sig gældende, at der ikke er nogen Grund til, at de Mennesker, som nu ligger med Lagre af gammelt Korn eller gammelt Mel, skal indvinde en Fortjeneste paa dette, men ser man helt til Bunds i Forholdet, vil det maa-ske ikke være saa urimeligt, som man synes at mene det er. Der kommer jo en Dag, da Priserne gaar ned igen, det maa man da i hvert Fald vente. Der kommer en Dag, da Tabene paa Nedgangen skal tages, og saa plejer Staten ikke at være villig til at godtgøre de Tab, der i et saadant Tilfælde fremkommer. Men dertil kommer, at med disse meget store Prisforhøjelser stiller man disse Mennesker, som ikke faar Lov til at tjene noget ved Overgangen fra de lave til de høje Priser, i en meget vanskelig Situation med Hensyn til at skaffe Driftskapital.

Lad mig nævne et Eksempel. Hvis en handlende eller en Producent for at drive sin Forretning skal bruge 50 000 Kr. og af disse 50 000 Kr. selv har de 25 000 Kr., er han henvist til at laane de andre 25 000 Kr. I et saadant Tilfælde stiller man ham, naar Priserne stiger til næsten det tredobbelte og man ikke har givet ham nogen Mulighed for at tjene paa disse Forhøjelser, men tværtimod stiller ham over for at skulle indbetale meget betydelige Beløb, i den Situation, at han for at drive den samme Forretning skal bruge ikke 50 000 Kr., men 150 000 Kr. Naar man gennem Lovgivningsbestemmelser har hindret, at Kapitalen vokser, har den paagældende stadig kun de 25 000 Kr., og det vil sige, at han ikke som hidtil skal have

en Kredit eller et Laan paa 25 000 Kr., men paa 125 000 Kr. Man stiller ham altsaa i en meget vanskelig økonomisk Situation.

Jeg gør mig ikke noget Haab om, at det, jeg her har fremsat, skal kunne overbevise den højtærede Landbrugsminister, saa at vi kommer bort fra Bestemmelsen om Efterbeskatning, men jeg har alligevel villet gøre disse Bemærkninger, fordi jeg mener, det er rigtigt at sige det hver Gang, at det er ikke saa aabenbart retfærdigt, som man mener, at tage denne Efterbeskatning. Jeg siger det ogsaa, fordi jeg gerne vil kunne henvise dertil, naar Nedsættelsen i Priserne engang kommer, til hvilken Tid Staten efter min Mening, naar den har indtaget den Stilling, den nu indtager, har en moralsk Forpligtelse til at indrette det saaledes, at de næringsdrivende, som ikke har maattet tage Fortjenesten i Opgangen, sikres mod store Tab, naar Nedgangen kommer.

Med Hensyn til Lovforslagets Enkelt-heder skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Punkt 8 i § 2 lyder saaledes:

„Anmeldelsespligtige Personer, Selskaber m. v. skal tillige i Anmeldelsen give Oplysning om Størrelsen af de Beholdninger af indenlansk Rug og Hvede af Høst 1940, der den 2. September 1940 ved Døgnets Begyndelse var i deres Besiddelse eller Eje.“

Saa vidt jeg i hvert Fald har forstaaet Bestemmelserne, skal de samme Selskaber give tilsvarende Indberetninger til Brødkornskontoret, der kan siges at være en halvofficiel Institution. Ved disse Indberetninger, som foretages Gang paa Gang, lægger man et overordentlig stort Arbejde over paa de næringsdrivende. Nu kan man sige, at naar de paa samme Tid — det er maaske tilfældigt, at det er blevet paa samme Tid — skal give Indberetninger til to Steder, er Ulejligheden ikke saa forfærdelig meget større, end hvis det kun drejede sig om en enkelt Indberetning. Det skal jeg indrømme, men jeg gaar ud fra, at naar der skal gives Indberetning baade til Brødkornskontoret og til Toldvæsenet, er det Meningen, at man begge Steder vil foretage Beregninger med Hensyn til Størrelsen af Beholdningerne. Saa vidt jeg husker, findes der her i Landet henved 3 000 autoriserede Kornlagre, hvilket betyder, at der kommer 3 000 saadanne Indberetninger. At behandle disse maa blive et stort Arbejde, der skal gøres, i det ene Tilfælde i Brødkornskontoret, i det andet Tilfælde vistnok i Statistisk Departement, og det maa være overflødigt at gøre dette